

A szekrény

Szétszedni a régi konyhaszekrényt – nem volt éppen vidám multság. Már mindent kipakoltak belőle, mégis tűk, cérnák, gombok maradtak a résekben. Amikor koporsóra szögezik a fedelet. Tompa visszhangok. Recseg a deszka. Mintha gyökeret vágna ketté a csákány. Itt az elektromos fűrészt cirkulának hívják.

Amikor szöget vág ketté a gép, olyan, mint a denevérek ricsaja. Nincs megállás. Gyújtós lesz a halványzöldre festett szekrényből. Nincs megállás, mégis: mintha a múltján pihenne a férfi. Mintha leteríthetnénk a régi dolgokat, mint az egykori, kék színű, kacsás plédet.

A káosz most olyan, mint a beteljesüléshez közelítő rend. A konyha párája tönkretette a szekrényt, kitört a lába, nekidőlt a falnak, nem lehetett elmozdítani, összetörtek volna a félkörívben elhelyezett üvegcsíkjai. Úgy maradt, nem festették le mögötte a falat. A szekrény mögötti felület: mozivásznon.

Vasárnapi ebédek, fújják a leves felszínét. Valaki mindig idő előtt kezdett kanalazni. A szekrényből – fiókjait filctollal firkálták össze –, négy zsák gyújtós lett. Úgy ötven kiló.

Álom

A legapróbb részletességgel láttam az erdőt,
ahogy Schnorr von Carolsfeld képein kivehetőek
a mohák virágai, a rezgő páfrányok,
és a fák felnyúló, göcsörtös törzsei, melyek
belevesznek a közöttük növő cserjék
áthatolhatatlan levélzetébe.

Följebb mimózák tengere, ahonnan
– ha valaki tényleg felmászna ide –
rálátni az árokhálózatok geometrikus
alakzataira, és a fekete víztükörré is.
Valami kivehetetlen épp most sodródott
át az egyik sötét partról a másikra.

Poós Zoltán (Battonya 1970): 1988-ban díjazott volt a Diákírók és Diákköltők Országos Találkozóján. Első verseskönyve 1992-ben jelent meg a Cserépfalvi gondozásában. Verseskönyvek mellett három regényt (*Felkészülés kedvenc mondatomra, Az alkony fokozatai, A szív határai*) és két esszékötetet (*Szívárvány Nagyáruház, Táskarádió*) is publikált. Legutóbbi kötete: *Képzeld magad az én helyembe* (Kalligram, 2011).